

OGNAĆ SIĘ (2) *vb pf*

inf ognąć się (2).

Sł stp s.v. ognąć, *Cn brak*, *Linde XVI – XVII w.*

Odpędzić od siebie (2) :

ognąć się czemu (żywotne) (2): *KrowObr* 115; *Pfom* iáko fye ognąć *SienLek* Sss4v.

Szereg: »obronić się i ognąć« (1): Iáko lie ia muchom/ páiąkom/ y niethoperzom obronić y ognąć niemogę *KrowObr* 115.

a. [*Obronić się przed napastnikami [komu]*: A iż iuz był ftáry bárzo [...]/ ták iż lie niemogł zboycom ognąć/ [...] *BielKron* 1597 412 (*Linde*).]

Formacje współrdzenne cf GNAĆ.

Cf **OGNANIE**

AL